СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 130. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЛИПНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 10, 1987 No. 130. VOL. XCIV.

Дж. Кларк і Д. Шумук зустрінуться під час Українського Дня

Едмонтон, Альта (КУК-ПРА). — Міністер закордонних справ Джов Кларк та український правозахисник Данило Шумук будуть спеціяльними гостями на цьогорічнім Українськім Дні, який влаштовує Провінційна Рада КУК Альберти.

Це відбудеться в неділю, 9-го серпня, на Селі Української Культурної Спадщини, 50 кілометрів на схід від Едмонтону на автостраді ч. 16.

Також прибуде заступник прем'єр-міністра Дон Мазанковський.

Д. Шумук прожив 40- років у совєтському ГУЛагу, і недавно був з'єднаний із своєю родиною у Верноні, Б.К. через старання п-а Кларка.

Цього року, нагорода ім. Михайла Лучковича за визначну державну службу буде вручена Іванові Дікурові.

І. Дікур служив як посол до федерального парляменту з округи Веґревиллі від 1949 до 1957 року і в альбертськім окружнім суді та у найвищому суді Альберти від 1964 до 1984 року.

У мистецькій частині цьогорічного Українського Дня виступатимуть танцюристи „Черемош", монтреальська співачка Леся Волянська, танцюристи „Дунай", музичний ансамбль „Трембіта" та український чоловічий хор Едмонтону.

Майстром церемоній буде колишній міністер альбертського уряду, Юліян Козяк.

Екуменічна Служба Божа починається в год. 11-ій вранці, а концерт в год. 2-ій по полудні.

Тріо „Черемшина" виступає на Союзівці

Вокальне тріо „Черемшина" з Монтреалю, в складі Надя Цвітков, Ліда Рудич і Клявдія Мельник виступлять в цю суботу, 11-го липня, на Союзівці в рамках літніх мистецько-розвагових програм на цій оселі УНСоюзу. Початок програми у залі „Веселки" — год. 8:30 вечора. Після програми — забава під звуки оркестри Аліка і Дорка.

Студенти Клівленду пригадали про Чорнобиль

Клівленд (С.М.). — Студенти Джан Керолл університеу та ТУСМ, у співпраці студентів інших університетів та під патронатом Українських Злучених Організацій Великого Клівленду (УЗО), дбайливо та по-професійному підготовили відзначення Чорнобильської трагедії, яка була заподіяна та стала новим злочином Москви супроти України.

Програму започаткували Владика Роберт Москаль та о. декан Степан Ганкевич в супроводі п'ятьох католицьких та православних священиків. Урочистий Молебень підкреслив єднсіть та смуток українського народу в час, коли Москва відзначувала та тішилась першим травня, не згадуючи ні під час катастрофи, ні тепер про свій злочин.

Майстром церемоній був д-р Юрій Кульчицький, професор історії в Янґставнськкому університеті. Він привітав та прийняв резолюції від відпоручників конґресменів Розмері Овкар та Майкела Фієна та посадників міст Войновіча та Грушки. Їхніми представниками були А. Фединський А. Пуст та Х. Бойко, кандидат на правничого директора міста Парми.

Головне слово від студентів виголосив Левко Кульчицький. В слові він влучно підкреслив подібність Чорнобиля до голоду в тім що одне і друге явище Москва старалась затаїти перед світом. Він пригадав робітникам світу, що коли Чорнобиль горів, Москва примусила їх танцювати на радіяцією затруєних вулицях Києва, Мінська і інших міст Він сказав, що „ґласность" Ґорбачова є обманом, бо по сьогоднішній день Чорнобиль закритий для західніх науковців. На кінець він скритикував американських журналістів за те, що не розуміють ваги події та звертають більшу увагу на долю овець в Англії та оленів в Ляпляндії, як на людські жертви. Звертаючи ува-гу на цей момент, молодий студент не забув пригадати, що книжки, з яких він вчиться в університеті, теж говорять про число корів та іншого скоту, що згинули в час голоду, а не про людські жертви.

Після слова студенти виступили з монтажем яким зворушливо представили Україну в минулому, теперішньому та майбутньому. Відограли ці ролі М. Ліщанецька, Н. Кріслата, Б. Кріслатий та М. Полатайко.

Закінчено програму словом проф. Ю. Кульчицького, однохвилевою мовчанкою, відспіванням „Христос Воскрес" та національними гимнами. Програма студентів після відходу громадян продовжувалась нічним протестом.

В підготові програми, крім вище згаданих взяли участь М. Л. Кульчицький, М. Полатайко, М. Шубин та мґр В. Ліщанецький, голова УЗО.

ЗСА ЗАПОБІГЛИ СПРОБІ ПЕРЕВОРОТУ У ФІЛІППІНАХ

Вашінгтон. Офіційні речники Державного департаменту підтвердили, що Адміністрація президента Роналда Регена наказала обмежити рухи колишнього президента Філіппін Фердінанда Маркоса, як стало відомим, що він особисто і його приятелі з-посеред високих старшин філіппінської армії в Манілі мали в пляні силою захопити теперішнього президента Коразон Акіно, потаємно вивести її з країни, і в тому ж самому часі перевести переворот й знову захопили владу у свої руки.

Офіційні особи з Палати Репрезентантів і Сенату заявили групі кореспондентів, що конґресова підкомісія міжнародних справ опублікує доказовий матеріял, включно з відеострічкою на якій записана розмова Маркоса з його найближчими співробітниками, тими, які перебувають на Гаваях і тими, які прибули на Гаваї з Філіппін ніби на відпочинок а в дійсності для зустрічі з Ф. Маркосом і відбуття засекреченої наради у справі перевороту.

Очевидно, підслухання і записання розмови Маркоса з його прихильниками було можливе тільки завдяки активності американської розвідки, зокрема службовців ФБІ і Сі-Ай-Ей, які своєчасно повідомили Вашінгтон про існуючу небезпеку.

Як відомо, філіппінський народ позбавив Маркоса влади в лютому 1986 року, після 20-ох років його диктаторського керівництва і фінансових спроневірень, які частинно спричинились до зубожіння середньої і бідної верстви народу та наживи близьких прихильників президента. Навіть американська мільйонова допомога для Філіппін і винагорода за право користуватися військовими базами на філіппінській території, ішла частинно на приватні конта, які Маркоси відкрили в багатьох країнах світу, включно із ЗСА.

Прихильники Маркоса збиралися закупити велику кількість різнородної, модерної зброї, зокрема американські протилетунські ракети „Стінґери", тяжкі скорострілн, а навіть танки на суму від 25 до 30 мільйонів долярів.

Офіційний речник Державного департаменту Чарлз Редман заявив і підтвердив, що Адміністрація дала Службі еміґрації й натуралізації право обмежити рухи Маркоса і його прихильників на Гаваях. Він не бажав входити в деталі, кажучи, що в цій справі напевно говоритиме з кореспондентами сам державний секретар Джордж Шулц, або один з його численних заступників. Він тільки підкреслив, що ЗСА дуже затурбовані активністю колишнього філіппінського президента і його прихильників тому Адміністрація президента Р. Регена напевно зробить усе можливе, щоб не допустити до дестабілізації політичної ситуації у Філіппінах.

О. НОРТ ПРОДОВЖУЄ ЗІЗНАВАТИ

Вашінгтон. У середу, 8-го липня, колишній працівник Ради Крайової Безпеки ЗСА підполковник Олівер Норт продовжував давати зізнання перед об'єднаною комісією Конґресу, яка розслідує іранську справу.

О. Норт зізнав, що ініціятива передачі частини одержаних від Теґрану за американську зброю грошей нікараґуанським партизанам походила, можливо, від ізраїльської розвідки. Цю думку Норт вперше почув у січні минулого року від іранського імігранта промисловця Манухера Ґорбаніфара. „Як мені сказало Сі-Ай-Ей сам директор Кейсі та інші співробітники Сі-Ай-Ей, заявив Норт, Ґорбаніфар був, на їх думку, агентом ізраїльської розвідки".

За словами Норта, він зустрівся з Ґорбаніфаром або в Лондоні, або у Франкфурті у присутності Амірама Ніра, який був дорадником у боротьбі з тероризмом при тодішньому ізраїльському прем'єр-міністрові Шімонові Перезові. Під час цієї зустрічі Ґорбаніфар і Нір намагалися переконати Білий Дім продовжувати доставу зброї Іранові для того, щоб звільнити викрадених у Бейруті американців і встановити контакти з поміркованими колами в теґранському керівництві.

Норт сказав у середу, що без ентузіязму ставився до цієї операції, яка почалася у 1985 році з трьох партій зброї, доставлених Ізраїлем іранцями, бо він не вірив в її успіх. Замість того він шукав зустрічі з високопоставленими іранськими представниками.

Ґорбаніфар, який відіґравав ролю посередника в іранській операції і діставав значні комісійні, запропонував Нортові кілька ідей, які повинні були служити стимулом для продовження достави зброї Теґранові. Нортові сподобалася думка про використання частини прибутку від продажу зброї Іранові для допомоги нікараґуанським партизанам. Як він вважає, Ґорбаніфар запропонував йому цей варіянт не випадково: іранець знав з повідомлень преси, що Норт брав боротьбу нікараґуанських партизанів близько до серця і намагався їм допомогти.

Ґорбаніфар висунув цю пропозицію „прямо", зауважив Норт і, „як я розумію, з відома і згоди ізраїльських розвідчих служб, якщо не ізраїльського уряду". Підполковник не виключив, що ця думка могла належати ізраїльтянам і Ґорбаніфар у цьому випадку виступав лише в ролі їх рупора.

Ізраїльтяни категорично заперечують, що думка про використання грошей за продажу зброю для допомоги нікараґуанським партизанам походила від А. Ніра чи будь-якого іншого ізраїльського представника.

Норт повідомив, що мав намір використати частину прибутків і для фінансування інших секретних операцій, але відмовився обговорювати їх на відкритому засіданні. Він також заявив, що думка про передачу частини грошей, одержаних за продану зброю, повстанцям була схвалена покійним директором Сі-Ай-Ей Вілліямом Кейсі і колишнім асистентом президента Р. Регена в справах крайової безпеки віцеадміралом Джаном Пойндекстером. Як сказав Норт, в той час він думав, що передача грошей повстанцям була схвалена і Президентом, однак потім він дізнався, що Р. Реґен не мав про цю операцію найменшої уяви.

Допомагаючи нікараґуанським партизанам, яким в той період відмовив у підтримці Конґрес, „ми не користувалися грішми платників податків, сказав Норт, ми користувалися грішми аятолли... Я вважав що це не погана думка використовувати гроші аятолли Хомейні для допомоги нікараґуанським борцям за свободу".

Норт заявив, що достава зброї Іранові врятувала життя трьох закладників Бенджаміна Віра, Лоренса Дженка і Дейвида Джейкобсона і на півтора року привела до припинення терористичних нападів на американців.

Літній семінар УВАН розпічнеться 3-го серпня

Філядельфія, Па. (О. Біланюк). — Від 3-го до 7-го серпня 1987 р. в околиці Гантеру, Н. Й., відбудеться 14-ий з черги літній семінар УВАН.

Метою семінару є дати учасникам можливість поглибити свої знання з українознавчої тематики та провести академічний обмін думок у дружній, відпруженій атмосфері. Це завдання з успіхом виконано на попередніх семінарах УВАН. Цікава тематика та видатні прелеґенти запевняють, що 14-ий семінар буде не менш вдалим. Як у минулому, семінар відбудеться у пансіоні „Карпатія", Lexington, N.Y. 12452, tel.: (518) 989-6622.

Проводити 14-им літнім семінаром будуть: проф. Роман Шпорлюк та проф. Мирослав Шкандрій.

Проф. Роман Шпорлюк є професором історії на Мічіґенському університеті в Анн Арбор. Його спеціяльність це новітня історія Східньої Европи. Проф. Шпорлюк виголосить ряд лекцій на тему: „Марксизм і націоналізм".

Проф. Мирослав Шкандрій, на запрошення університету Манітоби, покидає свій пост надзвичайного професора на університеті Оттави і від осени викладатиме східньоевропейську літературу вже у Вінніпеґу. Його спеціяльність це українська література 20-их років. Тема лекцій проф. Шкандрія: „Шляхи розвитку української літератури 20-их років".

Зокрема, проф. Шкандрій зупиниться на постаттях Миколи Хвильового і „олімпійцях" — Миколи Зерова і „неокласиків" та Михайла Семенка і авангард

Як вже увійшло до традиції, відкриття семінару відбудеться в год. 8:30 вечора на товариській зустрічі в „Карпатії" в неділю, 2-го серпня 1987 р., в „навечеріє" семінару. Поділ годин самого семінару ось який: Перший цикл лекцій 9:15-10:15, другий цикл 10:45-11:45, від понеділка до п'ятниці перед полуднем. Дискусії над лекціями — вечорами: 7:30-8:30 і 9:00-10:00.

Вписове на семінар 75 дол. від особи — покриває кошти прелеґентів та адміністративні витрати. Число учасників обмежене. Хто хоче запевнити собі місце, повинен невідкладно вислати чека на 75 дол. (виписаного на UVAN-Phila) на адресу скарбника семінару: Dr. O.Tretiak, 2227, Green St. Philadelphia, Pa. 19130. Справу перебування під час семінару учасники повинні полагодити самостійно. Учасникам, що бажають замешкати і харчуватися у пансіоні „Карпатія", слід заздалегідь замовити собі там місця. (Писати на адресу „Carparthia", P.O.Box 126, Lexington, N. Y. 12452, або телефонувати на число (518) 989-6622.)

Беручи під увагу, що УВАН має офіційно статус наукової установи, учасники семінару, що працюють

(Закінчення на стор. 3)

Президент Західньої Німеччини відвідує Москву

Москва. — У понеділок, 6-го липня, сюди прибув з офіційною шестиденною візитою президент Західньої Німеччини Ріхард фон Вайцзеккер.

На летовищі Внуково Р. фон Вайцзеккера зустрічали голова президії Верховної Ради Андрій Ґромико і міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе.

В західньонімецьку делеґацію крім президента входять також міністер закордонних справ Ганс Дітріх Геншер і представники західньонімецьких ділових, наукових і культурних кіл.

Виступаючи в неділю на телевізії, президент фон Вайцзеккер заявив, що головною метою його поїздки є поліпшення двосторонніх відносин і створення атмосфери довір'я між Сходом і Заходом. Президент сказав також, що має намір порушити справу про воз'єднання Німеччини, яка є однією з основних принципів політики Західньої Німеччини.

Речник уряду Західньої Німеччини Фрідгельм Ост заявив у неділю на пресовій конференції, що фон Вайцзеккер має намір укласти ряд договорів про співпрацю в ділянці торгівлі, обміну технологією, спорту, сільського господарства, охорони здоров'я, атомної енергетики, культури і охорони довкілля.

„Верховина" влаштовує 12-ий Фестиваль Молоді

Ґлен Спей, Н. Й. — Тут на оселі „Верховина" відбудеться в днях 17-19-го липня 12-ий Фестиваль Української Молоді.

Протягом трьох днів лунатимуть українська пісня і музика та чаруватимуть танці у виконанні найкращих мистецьких ансамблів: „Чайка"; танцювальна школа Роми Прийми-Богачевської; хорові ансамблі „Промінь" і „Ясмин"; співак Богдан Андрусишин; кабаретна група „Булава".

На забавах в п'ятницю і суботу гратимуть популярні оркестри „Буря", „Беркут" і „Дунай". На площах будуть поміщені кіоски з мистецькими виставками з харчами та напитками.

ТЕНІС НА СОЮЗІВЦІ

Денис Чорній знов здобув першенство УСЦАК-Схід

Союзівка. Денис Чорній (КЛК), минулорічний чемпіон, повторив свій успіх в тенісовому турнірі УСЦАК-Схід, перемагаючи в ідентичному фіналі Василя Манька (УСО „Тризуб", Філядельфія) вислідом 6-4, 6-1.

У цьому першому із шістьох турнірів на оселі УНСоюзу взяло участь 32 змагуни, які змагалися у групах чоловіків, сеньйорів і юнаків. Турнір цей влаштовував Карпатський Лещетарський Клюб за нагороди, що їх уфундував Український Спортовий Клюб з Ню Йорку. Турніром відала комісія в складі: інж. Роман Ракочий, ст., Орест Кизик, інж. Юрій Савчак і Зенон Снилик.

Змагання почались вже в п'ятницю, 3-го липня, а закінчено їх фіналами в неділю перед полуднем, 5-го липня.

Д. Чорній (перший справа) і В. Манько (перший зліва) отримують нагороди від д-ра І. Флиса і д-ра В. Калиновича.

У півфіналах 12-членної групи чоловіків Д. Чорній переміг Адріяна Кутка (УСО „Тризуб"), 6-3, 6-4, а а В. Манько Евгена Олинця (УСО „Тризуб"), 6-1, 4-6, 6-1.

У групі сеньйорів різного віку своєї першої перемоги на Союзівці добився Юрій Грабець (КЛК), на жаль, без бою, бо його противник Олександер Олинець (УСО „Тризуб") не міг змагатись з уваги на контузію руки після довгого півфінального матчу проти Володимира Були (Союзівка), який він виграв 4-6, 6-1, 6-3. Ю. Грабець елімінував у півфіналі Юрія Петрикевича вислідом 6-1, 5-7, 6-3. У цій групі не змагались через контузії минулорічні переможці Ю. Савчак і З. Снилик.

У групі юнаків, також різного віку, свою першу перемогу на Союзівці здобув Павло Колінський (СУМ, Гартфорд), перемагаючи у фіналі Григорія Булу (Союзівка) 6-3, 6-4, а раніше елімінуючи Олексан

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

АМБАСАДОР ЗСА до Організації Об'єднаних Націй Вернон Волтерс, відбувши довші розмови і зустрічі з президентом Сирії Гафезом ель-Ассадом й іншими політичними діячами, виїхав з Дамаску до Амману в Йорданії, а звідти поїде ще до Каїро в Єгипті і Єрусалиму в Ізраїлі. У висліді його розмов було полагоджено багато спірних справ, у наслідок чого амбасадор З'єднаних Стейтів Америки до Сирії, який був свого часу відкликаний до Вашінгтону Державним департаментом, повернеться незабаром до Дамаску. Поінформовані особи у Вашінгтоні заявляють, що амбасадор Вілліям Іґлтон прибуде до Сирії за два тижні. Після короткого перебування на Близькому Сході амбасадор В. Волтерс поїде через Франкфурт у Західній Німеччині до Пекіну в Китайській Народній Республіці і Токіо в Японії.

У ПОЛІТИЧНИХ КОЛАХ поширились чутки, що Москва шукає згоди у Вашінгтоні для скликання міжнародної конференції для обговорення війни на Близькому Сході між Іраном й Іраком. Конференція мала б відбутися цього року в Москві, мабуть тому, — кажуть політичні спостерігачі, — щоб її максимально використати для совєтських пропаґандивних цілей і підкреслення, що Совєтський Союз заступається за мир не тільки на Близькому Сході але в кожній частині світу. Якраз під теперішню пору ведуться переговори в Женеві між американською і совєтською делеґаціями, які є дуже засекречені і без участи засобів масової інформації.

РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ заявили, що З'єднані Стейти Америки зірвуть договори ще з двома іншими японськими компаніями, які, як тепер виявилось, продавали модерну технологію для Совєтського Союзу й інших комуністичних держав. За подібну „торгівлю" ЗСА покарали компанію „Тошіба", але шляхом „Тошіби" пішли також „С.Ітоґ", одна з найбільших торговельних компаній в Японії, і „Вако", релятивно малих розмірів компанія, яка доставляла до ЗСА багато запасних частин до фабрик виробу пасажирських і військових літаків й автомобілів. У Пентаґоні свідомі того, що у висліді зірвання співпраці, терпітимуть також американські підприємства, але можливо це вийде їм на користь, бо вони також зобов'язані пильнувати своїх торговельних партнерів і перестерігати їх перед недозволеною торгівлею.

В АМЕРИЦІ

НЮЙОРКСЬКИЙ НАЙВИЩИЙ суд встановив, що матеріяли і нотатки журналістів придбані ними з недовірочних джерел не підлягають охороні стейтового закону, що забезпечує пресові органи перед виявленням інформацій, зібраних для новин. Апеляційний суд голосами 4 проти 3 підтвердив, що закон з 1970 року відноситься виключно до довірочних джерел або до інформацій виявлених ними.

НОМІНАТ ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ Роберт Г. Борк у своєму годинному інтерв'ю заявив, що його ніхто не питав про його думки на будь-які спірні питання перед вибором його кандидатури. Суддя Борк складав свої чемностеві відвідини республіканським сенаторам, а репортери старарлися закидати його контроверсійними питаннями, на що він недвозначно заявив, що не хоче давати спекулятивних відповідей, а точних відповідей зараз в нього немає.

З ВАШІНҐТОНУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що опоненти Уряду президента Роналда Регена в справі американської корабельної охорони для кувайтських нафтових суден натрапили на труднощі. Це сталось після того, як 12 членів Комісії збройних сил Палати Репрезентантів, після своєї поїздки на Близький Схід, одноголосно заявили, що таке відтягнення було б великою поразкою для американського престижу в очах арабських країн. Комісія складається з чотирьох республіканців і восьмох демократів.

ДВОЄ ПАЦІЄНТІВ ПОМЕРЛО впродовж вакаційного вікенду цьогорічного американського Дня Незалежности після того, як їх спрямовано до дальше віддалених лікарень тому, що ближчі не мали обслуги. Медичні урядовці з Маямі заявили, що в обидвох випадках віддаль була спричинником смерти.

У ГАРТФОДІ, КОНН. стейтовий Верховний суд підтримав право американських Бой Скаватів не допускати жінок на провідні становища у їхній організації. Виникла ця справа тоді, коли Кетрін Поллард провадивши гуртком Бой Скавтів на протязі двох років, внесла аплікацію на скавтмайстра, яку відкинено.

З ОЛБАНІ, Н. Й. ПОВІДОМЛЯЮТЬ, що республіканські провідники вже шукають за кандидатом на губернатора в 1990 році. Вони беруть до уваги трьох кандидатів: прокуратора Рудолфа Джуліяні, сенатора Алфонса Д'Амато та підприємця Доналда Трампа.

ПРОДАЖ НОВИХ АМЕРИКАНСЬКИХ автомобілів впав на 13.6 відсотка в червні ц.р., а в загальному продаж авт знизився на 6.6 відостка. Одначе знавці твердять, що загальний продаж авт в червні виносив 7,2 мільйона і це є причиною до оптимізму в майбутньому.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Післявоєнні злочини

Як тільки жидівські ловці воєнних злочинців віднайшли у Південній Америці колишнього голову ґестапо в Ліоні, Південна Франція, Клявса Барбі і домоглися, що його видали Франції, багато розсудливих французьких політиків та індивідуалів не були захоплені тим ніби новим тріюмфом смертельних ворогів нацизму. Багато французів лякалися, що судова розправа над Клявсом Барбі затруїть атмосферу і ускладнить відносини у Франції. Бож у Франції за часів Другої світової війни роїлося від коляборантів. Національний герой французів з Першої світової війни маршал Петен, побачивши безнадійну ситуацію на фронті, проголосив капітуляцію, а після окупації Франції німцями він, Петен, і група французьких державних мужів, — всі вони, безперечно, французькі патріоти, — погодилися на створення у Віші другого французького уряду, який співпрацюватиме з німцями. Зроблено це, щоб рятувати французький нарід і його культуру від знищення. Французи створили сильне революційне підпілля, славних французьких „макі", але той французький Резистанс був інфільтрований німецькими аґентами, бо кожна диктатура ламає характери. Тому багато передбачливих французів правильно лякалися, що судова розправа проти Барбі витягне наверх дуже прикрі моменти з призабутих уже часів окупації.

Так і сталося. Зручний і безоглядний оборонець Клявса Барбі, французький адвокат Жак Верже взяв собі ще двох спільників-оборонців — чорного адвоката з колишньої французької колонії Конґо, тепер Заїр, та арабського адвоката, теж із колишньої французької колонії Альжиру. Вони прийняли за систему оборони — вказувати на доконані злочини іншими народами, чи пак урядами, і доказувати, що злочини обвинуваченого Клявса Барбі — це дрібниця у порівнянні з отими іншими злочинами. Вістря оборони обернулося перш за все проти самої Франції: адвокати наводили факти знущань, що їх чинили французькі вояки і французькі колоніяльні поліціянти супроти цивільних африканців у Конґо і Альжирі, приклади історичних злочинів, доконуваних у післявоєнний час чи наприкінці Другої світової війни. Вони пригадали страхітливі наслідки скинення американцями перших атомових бомб на японські міста Ґірошіму й Наґасакі із негайними десятками тисяч жертв та дальшими сотнями тисяч жертв радіяції у наступних поколіннях. Пригадали теж трагедію вірмен, змасакрованих турками. Пригадали мартирологію одного мільйона арабів, які мусіли втікати з їхньої Палестини, коли у 1948 році проголошено там ізраїльську державу з одночасним вибухом ізраїльсько-арабської війни. До післявоєнних злочинів прилучилися не тільки акти терору Палестинської Визвольної Організації, але й жорстокі відплатні налети ізраїльських бомбардувальників на відкриті арабські міста з тисячами жертв невинного цивільного населення.

Слухати про все те на судовій розправі в Ліоні було неприємно і страшно. За твердженням американських кореспондентів із Франції — злість численних французів обертається не так проти підсудного Клявса Барбі, як проти тих, що його туди спровадили і примусили вести над ним публічний суд. Сталося те, чого лякалися французькі патріоти: зовсім непотрібно викликано духів з-перед понад 40 років. Фанатична завзятість жидівських месників обертається бумеранґом проти них. У Франції, як писали газети, помітно зріс антисемітизм.

Українська державна рація наказує шукати злагоди з усіма, що потерпіли і терплять від Москви і творити з ними спільний фронт. Але недавні кроки жидівських провідників мусіли поглибити протижидівські настрої в українців, литовців, естонців і латишів, бо ті народи стали предметом ворожої їм жидівської нагінки. Промахом жидів був судовий процес над Іваном Дем'янюком — зробили з того процесу цирк і ще перед проголошенням присуду члени ізраїльського уряду приходили на судову залю, приводили зі собою шкільну молодь і вказували на Дем'янюка як на „Івана Ґрозного" з Треблінки, хоч він доказує, що ніколи в Треблінці не був.

Перетягли жиди струну зі спробою диктувати Папі, кого він має приймати, перетягли струну у процесі проти Клявса Барбі. І все ще жиди далі орієнтуються на Москву.

Після двомісячної судової розправи Барбі засудили на довічне ув'язнення. Він має тепер 73 роки. Якщо доживе, то на 88-му році життя зможе просити про помилування. Ловці воєнних злочинців можут тішитися, що завершилася справа сумнівної вартости.

М. Мельник

„МИ НЕВИННІ"

II.

Ще коли б не було ніякого сумніву, що „Іван Грозний" існував, та й що він був українець, та що тим сторожем був Дем'янюк. Та ці речі були непевні від початку до кінця. Крім цього людина ця — якщо вона існувала — була малим ґвинтиком у винищувальній машині, що була в руках німців, а не українців. Невже ж вона заслуговувала на показовий суд? Та показовий суд вони все таки зробили, знаючи добре, що при кожній нагоді національну ідентифікацію Дем'янюка будуть підкреслювати і таким чином кинуть тінь на ролю українців у Другій світовій війні. Суд той відвідав прем'єр-міністер Шамір. Як можна виправдати цього роду жест?

Подивімся тепер на деякі акції галицького жида Візенталя, а особливо одне його потягнення є майже неймовірне, але правдиве. Ви собі уявляєте, що людина та, цілком обзнайомлена з подіями в Галичині й на Волині, потрапила вислати до прокурорських урядів різних країн список офіцерів дивізії Галичина, суґеруючи, що вони повинні бути покарані як воєнні злочинці? Були теж інші повністю зфабриковані доноси. Спираючись на їхню силу і, спекулюючи на незнанні на Заході подій в західній і східній Україні, Візенталь і його помічники, мабуть, надіялись, що їм повірять. І тут знову виринає питання: чому вони це зробили, знаючи дуже добре, що стрільці і старшина дивізії Галичина, крім формального адміністративного призначення ніколи нічого спільного з цими чи іншими запільними акціями есесів не мали? Таким чином жиди знову стали по стороні наших ворогів.

Яке ж було відношення українців до жидів під час війни? Коротке вияснення на цю тему мені надрукував клівлендський „Плейн Ділер", де я відповів на антиукраїнський пашквіль одного жида. Ось вільний переклад: „В протилежності до більшости европейських країн, окупованих німцями, ніяка українська організація не брала участи у виловлюванні жидів, ані не видала ніякої антижидівської декларації.

Число українців, які безпосередньо служили в німецьких поліційних частинах, було між найнижчими в Европі. Деякі з тих українців були завербовані в німецьких таборах для полонених зі совєтської армії, у яких понад мільйон людей померло з голоду і хворіб.

Кален, автор антиукраїнського пашквілю, писав: „Німці знайшли серед українців охочого і природного союзника з огляду на їхній антикомунізм і глибоко закорінену ворожість супроти жидів". Та в дійсності, під час короткого періоду незалежности, уряд Петлюри (що його деякі жидівські екстремісти називають „погромщиком") 18-го листопада 1918 року створив міністеряльних секретарів для польських, жидівських і німецьких справ. Яка европейська країна зробила цього роду жест супроти жидів?

У минулому були війни за незалежність України, під час яких ексцеси були поповнені відносно цивільних членів деяких національних груп, та вони не були скеровані специфічно проти жидів. Вони були скеровані проти гнобителів в даному часі.

Та найбільшим атутом у руках людей як Кален — це його натяки на українську СС-Дивізію. Для непоінформованого читача — це жахлива річ. Та є добре відомою річчю, що ця Дивізія не мала нічого спільного з поліційними частинами СС. Це була виключно військова одиниця створена в середині 1943 року, коли німці були в критичній ситуації на східньому фронті. Згодом цю Дивізію було перейменовано на Українську Національну Армію.

Та, мабуть, найбільш неприємний зворот у листі Калена є цей: „Багато коляборантів з нацистами прибули тут під претекстом політичних втікачів від комунізму. Їм це було влегшено спеціяльним законом ухваленим в тому часі, автором якого був батько Марка О'Конора, адвоката Дем'янюка."

Чи цього роду підхід до цих справ Калена є диктований конечністю зберегти „етичну систему вартостей у нашій цивілізації", чи філософією „ніколи не забудь і ніколи не прости", зокрема тоді, коли предмет помсти — радше слабий і безборонний."

У цій моїй відповіді порівнання українців з іншими національностями Европи ще не припадок. Це наш найсильніший арґумент. Цього роду порівняння показують що наша поведінка під час війни не була одна з найгірших, а одна з найкращих у Европі.

Під час цілої історії поселення жидів в Україні кількість жидів, пов'язаних культурно з українцями, була відносно мала. Переважна їхня кількість сприймала культуру окупантів України і не раз їм вислуговувалась в адміністрації українських земель. Росіяни не дозволяли жидам поселюватись в Росії, вони організували погроми на жидів, та на симпатію до народу серед якого вони жили, вони все одно не здобулись. Вони навіть приписували українцям погроми, що їх організували росіяни.

Кілька місяців тому французький тижневик „ЛьЕспрес" опублікував ось таку розмову між жидом Стефаном Сташевським, проповідником польських комуністів, та Хрущовим. Хрущов: „При кінці 1952 року він (Сталін) скликав нас, щоб нам дати приказ для створення озброєних груп". Сташевський: „З якою метою?". Хрущов: „Щоб їх знищити." Сташевський: „Щоб знищити кого?" Хрущов: „Очевидно, жидів".

Сташевський: „Іншими словами, щоб зробити погроми?" Хрущов: „Якщо хочете, так, щось в тому роді. Але ви знаєте, для мене це була неприємна афера, тому що мій батько, копальняний робітник і анальфабет, був гордий, що не брав участи в погромах, що їх цар зорганізував в 1905-1907 роках в Україні".

В останніх роках на нагінку на українців, українська громада, в основному, зареагувала в гідний спосіб. Та є в нас значна кількість боязливих людей, що майже навколішки готові заявляти перед жидами, які то ми невинні, як ми в дійсності жидів любимо та як, з огляду на те, вони повинні перестати нас оплюгавлювати перед публічною опінією Заходу.

У дійсності, коли комусь треба вибачатись, то не нам перед жидами, а навпаки, жидам перед нами, зокрема за ролю, що її вони відограли в адміністрації України та в лавах НКВД під час великого голоду.

Останніми роками, зокрема показовим процесом Дем'янюка, жиди зробили нам багато шкоди. Речі ті куди прикріші, коли взяти до уваги, що в СССР совєтська влада тисне їх так само як і українців. Та найгірше уже минуло. Під час найважчого „лихоліття" показалось що й українці мають трохи приятелів і в

(Закінчення на стор. 4-ій)

Чи справді це вже 25 років?

Коли читаємо про близьке вже святкування 25-річчя української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Гантері не хочеться вірити, що вже чверть сторіччя пишається ця гуцульська церква на узбіччях чужих Кетскільських гір у стейті Ню Йорку і притягає своєю красою українців з усіх усюдів, а зокрема усіх тих, що все ще мають сантимент до далеких Карпат і все ще відчувають ностальгію, а тут находять їх суроґат.

Але не лише для цієї щораз меншої групи українських поселенців в ЗСА наша церква в Гантері має таке велике сантиментальне значення, її подивляють усі проїжджі не-українці, що частенько зупиняються на шляху 23-А, щоб зробити світлини цікавої для них будівлі, а то й видряпатися по стрімких сходах і оглянути її зблизька.

Найбільше однак припала до серця ця перлина українського Гантеру молодому нашому поколінню і для них вона вже також починає в'язатися із сантиментальними переживаннями, але іншого порядку. Скільки за тих 25 років ця церква бачила весільних походів, скільки молодих українських подруж в її сутінку присягало собі вірність на цілі життя?! Це число подруж можна хіба дізнатися із парафіяльних книг. Але кожного року від ранньої весни до пізньої осені маршують до неї молодята, не автами, як це тепер звичаєм у містах, а так „як колись" на Гуцульщині пішком, а за ними цілий весільний почот. Можливо, що із тих перших українських подруж, що завершилися в Гантері вже скоро і їхні діти підуть тими самими слідами.

Бачила ця церковця також не один сумний похід і не раз жалібно голосили її дзвони відхід у засвіти вірних парафіян і вірних її патріотів. Але того задержати не можна, бо таке є право природи і можна хіба радіти, що у 25-річних анналах церкви св. Івана Хрестителя записано куди більше радісних, як сумних подій.

Бо радісними були не лише хвилини, коли творилася там нова українська родина, коли лунав веселий спів і многоліттєвія. Не менше приємно, за того чверть сторіччя згадують бувальці українського Гантеру постійні зустрічі „біля церкви", розмови з друзями, родинні з'їзди чи присутність пластової молоді, що це прегарне місце, яке так нагадує наші Карпати, вибрала собі на таборування.

А скільки імпрез, музичних мистецьких вечорів, виставок наших малярів пережила церква та її гражда у тих довгих роках служіння українській громаді. Звичайно, ці імпрези не відбувалися доконче на церковному обійстю, але де б вони не були, спокійна, тиха дерев'яна будівля немов надавала їм стилю і настрою, щоб нічим не нарушили віковічної української традиції, яку так важко вдержати у вирі великих американських чи канадських міст.

25 років життя церкви св. Івана Хрестителя залишили помітний слід на збереженні і розвитку української громади в Гантері.

Тож не диво, що треба гідно відзначити цей перший піонерський період її розвитку і закріплення, а рівночасно глядіти з надією у майбутнє.

Дай Боже, щоб цей український бастіон в Гантері ширив ще довго красу, традицію, родинну атмосферу, а передусім глибоку віру в Бога!

О.К.

К. М.

ПАРИЗЬКА „КУЛЬТУРА" І УКРАЇНСЬКА СПРАВА

Цей цікавий і важливий також для українців журнал, згідно з переконанням його редактора Ґедройца є одночасно журналом і політичним центром. Редактор „Культури" твердить, що організаційні форми на чужині не є життєздатні, треба обмежитися словом.

Завданням журналу „Культура" є підтримувати віру в незалежність Польщі та нормувати східньоевропейські відносини. Польща — дивна країна. Вона не потрапила бути великодержавою, але ніколи не стане Чехо-Словаччиною. „Культура" мала і має вплив, згідно з Ґедройцем, на Росію — чомусь не СССР. Журнал популярний серед совєтської інтеліґенції. Сьогодні вже покійний редактор журналу „Новый Мир" Твардовський мав у своїй бібліотеці всі річники „Культури".

Головним завданням „Культури" є боротьба з капітуляційними настроями серед польонії і на батьківщині. Без огляду на велику кількість неґативів у своєму національному характері поляки толерують критику. А це не абияка відвага. Таку відвагу мав Йосиф Пілсудський. У тому полягала його велич.

Одним із найважливіших осягів „Культури" є відважне становище до сусідів-українців та литовців. Післявоєнна польська еміґрація головним чином складається з колишніх мешканців „кресів" — східніх польських воєвідств, що межували з СССР.

„Культура" перша, а може й остання ствердила, що основою порозуміння з українцями є необхідність зректися Львова і Вільна. На такому порозумінні залежить ідея майбутньої вільної Польщі, а також України.

Ця думка викликала бурю спротиву і передбачення, що „Культура" підписала собі смертний присуд, бо поляки перестануть її читати. Сталося інакше. „Культура" втратила 15-20 передплатників-поляків, але придбала кількасот українців.

Надиво редактор Ґедройц відважна людина і не боїться висловлювати контроверсійні погляди. Йому не залежить на щоденній популярності. Тому Ґедройц не поділяє захоплення кардиналом Вишинським. Дуже часто він некритично йшов разом з польським урядом і зараз після звільнення з в'язниці закликав нарід голосувати на послів до Сойму без скреслень немилих кандидатів. Пізніше восени 1980 року своїм авторитетом підтримав уряд. Боявся совєтської збройної інтервенції. Так само кардинал Ґлемп для редактора Ґедройца занадто слухняний, занадто мирний, занадто відмовляє молодь від антидержавних виступів.

Католицька Церква в Польщі втратила шанс відіграти культурну ролю. „Історичними заслугами" „Культури" треба вважати спровокування Солженіцина і Максімова (редакторів журналу „Континент") висловитися на українські теми. Вони обоє сказали, що Україна має бути самостійною державою.

Тут зайво говорити про федерацію Польща-Україна, бо це можна пояснити як прояв польського імперіялізму.

„Солідарність" — „нещастя", бо має фатальних дорадників, які не знають що діється у світі. (!) „Солідарність" не зрозуміла, що візита Ярузельського у Парижі була невдачею. Валенса — народний трибун, але на міжнародну сцену не надається, немаштабний, брак освіти.

Редактор „Культури" не пише і добре, бо коли б писав втратив би об'єктивність, яка йому потрібна при виборі матеріялу до друку. Наклад „Культури" 7,000 примірників. До польщі йде 2,600 примірників.

Незабаром у видавництві „Культура" має вийти книга п.з. „Україна 1831-1863 роки".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧОМУ ТІЛЬКИ АНГЛОМОВНА БРОШУРА?

Я отримав від Українського Гарвардського Студійного Фонду звернення скласти пожертву на Проєкт Комітету 1000-ліття Хрищення Руси-України. На жаль, тільки деклярація висоти пожертви є двомовна, а супровідний памфлет тільки англомовний.

Думаю, що українська наукова установа для української науки й культури, яка розраховує на фінансову підтримку українського громадянства, бо не-українці ледве чи зацікавлені її діяльністю, хіба одиниці, які користуються цими фондами, обов'язана звертатися до проспективних українських жертводавців теж українською мовою.

**Володимир Барагура,
Вудгейвен, Н. Й.**

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД наклав кару в сумі понад 1.5 міл. дол. на корпорацію Крайслера, за переступлення закону здоров'я та безпеки робітників. Це друге покарання Крайслера впродовж останніх двох тижнів.

ЗГІДНО З ДАНИМИ Асоціяції американських лікарень, в Америці виникла загрозлива недостача медсестер. Запотребування медсестер в Америці подвоїлося між 1985 і 1986 роком. Вигляди на покращення тієї ситуації малі, бо вписи до шкіл медсестер не є достатніми щоб в майбутньому заповнити цю проґалину. Як виглядає з опитування медсестер, то причиною цього являється недостатня заробіткова платня, брак можливости професійного росту та обмеження цієї професії виключно для жінок.

Володимир Жила

ПОШУКИ НОВИХ ШЛЯХІВ

II.

Збірка „З нив і доріг життя" обіймає 102 поетичні твори (у тому числі 26 віршів, написаних в роках 1951-1955, і 1960-1961, тексти яких наново переглянуто й дещо поправлено та 57 перекладів з англійських, американських, німецьких, польських, російських і білоруських поетів (22 автори). Усі інші вірші написано після 1980 року, коли поет вийшов на пенсію. Він так пише про цей період своєї творчости: „Вийшовши на пенсію, я продовжую науково-дослідницьку працю, а час, що його забирала мені викладацька праця в університеті та пов'язані з нею інші зайняття, я посвячую тепер поезії. Моя муза голосно заговорила до мене моїм знанням, досвідом і почуваннями, і я йду їй назустріч, щоб, таким чином, частинно надолужити втрачене, через обставини недосяжне в минулому".

Отже, поет не відразу стає виразником своєї музи. Кожен новий вірш наближує його до ідеалу — гармонійної єдности сприйняття прекрасного і його естетичного зображення. Це можливе лише при утвердженні на позиціях українського національного світогляду. Поет відчув це всім своїм єством ще 1937 року:

В могил дух завзятий їх
Дрімає легко, щоб почуть
Синів дорослих спільний клик
І їх вести на кращу путь.
(„Моє село")

Бурхливі події українського життя та глибокі студії в американських університетах перетворили слово поета з дрібних ліричних роздумувань і вібрацій у його ранній поезії в сильний мистецький засіб аналізи, філософського обґрунтування та прагматичного вислову національно-політичної суті нового життя, що привертають увагу в збірці „З нив і доріг життя". Його серце часто сповнюється тужбою і тривогою за долю України, але він теж вірить у її нове життя на волі. Він пише:

Здається, уже не побачу тебе
в моєму житті на цім світі,
щоб в Божому пляні і благословенні
дивитись на радісні сльози твої
в рожевім світанку твого воскресення.
(„Моя Батьківщино")

Поета глибоко хвилює також думка про ролю української жінки, а зокрема української матері, що

Підносить до неба задумливі очі
І долі благає для дочки і сина.
(„Українська мати")

Не визначаючи точно її ролі, поет вірить у неї, вірить у її завдання — утверджувати правду, бути виразником прагнень народу. Чіткий ритм вірша, його карбівний стрій та емоційна забарвленість зливаються наприкінці з голосом поета, що впевнено заявляє:

Під неба покровом, незламна душею,
Твердиня традицій і світло пенатів
Сіяє відвічно в народних скрижалях, —
Дочка України, заслужена мати.
(Там же)

Завдяки широті світогляду та вмінню всебічно розглядати життя і по-філософському усвідомлювати його, поезія Ящуна стає справжнім мистецьким зображенням явищ і духа часу з його складністю і драматизмом:

Наш змаг увінчався тріюмфом
Над тьмою злоби й ганьби,
Бо наша сила й перемога —
Христос і дух до боротьби.
(„Століттів десять проминає")

Яскравим взірцем ліричних ідеалів поета є його широкий тематичний діяпазон: природа, людина і Бог; людина — одиниця суспільства й народу, поезія патріотична, сатирична й присвятна (в основному такий плян цієї збірки). У віршах стільки енергії, а головне, любови до Творця та свого народу. Все це сприяє утвердженню світлого, прекрасного; а найважливіше — викликає упевнені емоції, почуття віри й ствердження глибокої справедливости:

Народе мій, ти твір Творця,
Твоя я частка, син, дитя.
(„У всесвіті")

Найбільшої сили слово поета досягло в поемі „Провина і кара". Читаючи цей твір, переносимось думкою до часів голоду в Україні й жорстокої окупації Галичини большевиками (1939-1941). На широкому епічному полотні автор зображує трагічну історію своєї вітчизни, що впала жертвою російсько-комуністичного експерименту, зазнавши страшного матеріяльного й духового спустошення. Історія вчителя Пирога — це не відірваний факт, а уривок того страшного горя, що його судилось пережити патріотам України. Перед нами, ніби на екрані, проходять суворі епічні картини національного лихоліття, поєднані тут і там з виявами воістину високої віри поета — голосом його віщої правди:

„...сила в нас самих. Могутність — це наш шлях.
Хто ж дав нам вірус, хлист слабих — москаль, татарин, лях?"

....

Де згода, Павле, і любов — там сила, ріст, краса;
Де гнів єднання розколов — там рабства зла коса.

Закінчення буде.

Денис Чорній...

(Закінчення зі стор. 1)

Переможець Ю. Грабець (другий справа) і фіналіст О. Оминець прийняли нагороди від (зліва) Д. Сенчишина і В Кваса.

Юнаків П. Колінського (зліва) і Г. Булу нагородив інж. Ю. Савчак.

У групі переможених юнаків перше місце здобув А. Була, який отримав нагороду від З. Стилика.

дра Булу, 6-0, 6-1, який відтак у фіналі переможених юнаків елімінував наймолодшого Булу, Андрійка, 6-2, 6-1.

У комбінованій групі переможених чоловіків і сеньйорів першим вийшов Григорій Бурбела (Союзівка) який у фіналі переміг Володимира Дзівака (КЛК) 6-3, 6-3.

Після закінчення турніру у неділю нагороди роздали фіналістам: головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, головний радний Володимир Квас, управитель Союзівки Дорко Сенчишин, представник УСК — у д-р Василь Калинович і члени турнірової комісії.

Наступний турнір на Союзівці — це змагання у подвійних іграх в суботу і неділю, 8-го і 9-го серпня.

Канадський танцювально-вокальний ансамбль „Булава" здобув Великобританію

Перше европейське чи, більш стисло кажучи, великобританське турне торонтонського ансамблю „Булава" почалося дослівним піднесенням з того часу, як два англійські крайові часописи „Дейлі Телеграф" та „Тудей", які денно появляються тиражем, — парою мільйонів чисел, помістили на своїх сторінках оригінальні і цікаві світлини танцюристів „Булави", які неначе зависли у повітрі з шаблями в руках, або як сказано, „піднялися на славній площі Лондону „Трафальгар Сквер" у серці столиці. Ці світлини у згаданих часописах з 2-го травня 1987 року мали такий вплив на продаж заздалегідь перед виставою квитків у Лондоні, у престижевій залі „Квін Елізабет", де „Булава" виступила з двома концертами у неділю, 3-го травня, що вже того дня увечорі напередодні виступів „Булави", усі квитки були повністю викуплені. Декілька сот людей повернулися домів, не побачивши ансамблю. Такий збіг обставин майже на самому початку цього великого і інтенсивного турне (22 виступи на 27 днів) від 30-го квітня до 26-го травня 1987 р., — це неабияке зусилля і досягнення, а ще у додатку Ансамбль „Булава" приїхав до Великобританії зразу після 12-ти концертів у квітні місяці у ЗСА. Згадую про ці справи тому, що це було переконуючим доказом, у якій стадії фізичної кондиції та технічної, підготовки були члени ансамблю. Про що пізніше неодноразово підкреслила британська преса.

Ансамбль „Булава" виступив у таких містах: Брайтон, Брістоль, Лондон, Пуль, Шрусбурі, Віґан, Брадфорд, Саутпорт, Ольдгам, Дарбі, Бакстон, Кільмарнох, Іпсвіч, Кембрідж, Норіч, Стірлінґ, Единбурґ, Перт, Данфермляйн, Дамфріз та Абердін. Всі виступи відбувалися у професійних театрах.

Цей ансамбль, осідком якого є Канада, а точніше — Торонто, представив себе перед українською і великобританською публікою ясно і вміло, виконуючи оригінальну програму у зовсім іншій концепції, як дотепер ми звикли бачити подібні українські ансамблі.

Позитивним і приємним явищем є ще факт, що у численних фахових рецензіях не було ані словечка „рашен" чи „совєтський", а на кожному кроці підкреслювано українське походження танцюристів. Програма концертів легка, забавна, цікава і пристосована до вимог міжнародної сцени. Її професійно виконано, з прецизністю і легкістю.

Якщо говорити про недотягнення цього 12-членного ансамблю, то їх не було, хіба те, що оркестрації поодиноких точок не завжди підходили до характеру деяких танців чи вокальних номерів. Також мені здається, що перша частина програми була дещо слабшою від другої. Це одначе, речі, які можна виправити і збалянсувати, не заторкуючи підставової концепції, довкруги якої ця енерґійна, приємна і розвагова програма побудована.

Керівники ансамблю Іван Голюк та Володимир Тересь, укладаючи програму, взяли собі за мету, між іншими, звернути увагу глядача і слухача в танцях і співах на вальори сили, хоробрости, вправности, гумору, уміння урудувати шаблями з великою енерґією, щоб у цей спосіб задемонструвати деякі моменти звичаїв і традиції козацької епохи. Якщо судити по відгуках преси та по реаґуванню авдиторії, то мистецькі керівники осягнули свою ціль.

На підтвердження нехай послужать голоси британської преси на виступи „Булави". Подаю їх у вільному перекладі, скорочуючи з огляду на кількість та обширність матеріялу. „Івнінг Телеграф" з 13-го травня ц.р., у Дарбі, між іншим пише: Багато розвагова програма, із забарвленням виставляння себе на показ, була спеціяльністю „Булави", 12-членного ансамблю української пісні і танку з Канади. Їхній атлетичний стиль танцю є високий, широкий та яскравий. Культуральна границя цієї програми — це пов'язання традиції з популярним і модерним. Романтизм леґендарних воїнів-козаків пов'язано з кабаретним забарвленням під час акробатичних танців, що сполучилися інколи з комедією... Центральна точка їхньої програми — вправність, відвага і стиль, з яким вони пристрасно відтворюють чоловічі танці їхньої спадщини, представляючи у цей спосіб спектакль з наголосом на розвагу!

„Козацькі стрибки тримають авдиторію у зачаруванні!", — під таким заголовкм появилася рецензія критика у „Івнінґ Стар", Іпсвіч, з 15-го травня ц.р. „Вони були захоплюючі, барвисті, блискучі... Але перед усім вони нас вдовольнили. З хвилиною, як вони дослівно „влетіли" на сцену театру „Корн Ексчендж", авдиторія була захоплена танцями, видовищем бою на шаблях, музикою та веселим гумором. Цей 12 членний ансамбль може приїздити з Канади, але вони всі танцюють і співають мовою своїх предків — мовою України — і в певному моменті їм навіть вдалося втягнути авдиторію у спільний спів українською мовою. Їхній спів був дуже добрий, але вершком насолоди були просто неймовірні танці. Мужчини рухалися з такою швидкістю, що здавалося, вони мали додаткові ноги і додаткові руки, плиґаючи високо й відважно з блискучими шаблями.

Найкращий був, правдоподібно, „Гопак", у якому кожний з черги учасник старався зробити усе краще за його попередника. Пісня, у якій комар з мухою оженився, полонила цілу авдиторію... На кінець вечора заля не хотіла пустити зі сцени козаків і з рясними оплесками, голосними вигуками браво! глядачі не хотіли залишити залі ще довго після того, як танцюристи „Булави" виконали додатковий номер, вклонилися і зникли зі сцени".

A ось уривки із радіової передачі „Тюздей Рев'ю БіБіСі, 19-го травня на виступ „Булави" напередодні у місті Стерлінґ „Це було чудове видовище. Захоплююча і чаруюча програма зі співами, акробатичними українськими танцями, скечами та гумором. Програма дуже передумана та добре переплетена гумором. Є також участь публіки у програмі, що дуже добре зроблено. У другій частині концерту авдиторія була заскочена професіоналізмом „Булави", із захопленням всі били в долоні та тупали ногами, що було дійсно новістю у Центральній Шотляндії. Захоплення випливало з енерґії, духу і способу, з яким укладено цілу програму.

Різноманітні та добре заправлені! — Ось наголовок часопису „Іст Анґліян Дейлі Нюз" з 19-го травня, в Норіч. Всі сім танцювали пірует и і стрибки, а один із них брав такі високі скоки, як Ніжинський... Але цього не було досить, тож деякі із них танцювали так само добре на їхніх ногах, як і на руках... Часами виконували подивуґідні, просто неймовірні рухи із своїми козацькими шаблями. Коли всі разом танцювали, — то їхні позиції були гарно викінчені та інтриґуючі. Співали також чудові українські пісні українською мовою, а деякі з них вправно, на „бігу" робили переклади. Виглядало, що виконавці з приємністю забавляли нас, так як і ми з приємністю дались, щоб нас бавили. „Булава" мала велику авдиторію, і вона на це собі заслужила.

Група танцюристів з ансамблю „Булава"; у „повітрі" Іван Галюк.

Канадські Козаки взяли нас у полон! „Курієр" у Данді з 21-го травня. Заповнений театр у Перт прийняв „Булаву" правдивою овацією, і це був найбільш спектакулярний показ тут за всі 16 років місцевого фестивалю. Одна лише шкода — цей чудовий показ був тут тільки один вечір! Для тих, які не бачили „Булави", варт їхати до іншого міста, щоб їх побачити... Від енерґійного захоплюючого початку ці надзвичайно вправні і сильні нащадки українських вольних воїнів тримали авдиторію приковану до своїх крісел. І ця авдиторія рясними оплесками відповідала на виставність неймовірної фізичної вправности та витривалости, з балетним показом ніжности та музичними переплетеннями програми. Різнорідна презентація, пісні, танку, двобою шаблями і захоплюючої музики була у правдивому козацькому стилі!

А ось голос престижевого артистичного і мистецького тижневика „Сцена і телевізія нині" з 21-го травня 1987 року. Часопис появляється в Лондоні. Усі члени „Булави" можуть найти свої коріння в Україні, проте вони живуть у Канаді. Їх вісім танцюристів і всі мужчини. Що їм бракує у чисельності, вони компенсують силою та шармантністю своїх особливостей. Мовні і стилістичні вправності, легкий гумор пробивається почерез їхню програму, як от у чудовому номері „Ті фор Ту". Танцюристи ці першорядні. Балянсуючи на сильних руках, вони „викидають" у повітря свої тіла у різні способи. Співаки і музиканти写 описувалися піснями-романсами, що їх уже від довшого часу тут українці зробили універсальними.

„Козацький ансамбль здобуває місто"! — писав „Пресс енд Джорнал" в Авердін, 25-го травня, Шотляндія. Козаки прийшли до театру і захопили та здобули велику й ентузіястичну авдиторію своїми атлетичними танцями і зворушливим співом традиційних мелодій. Члени українського ансамблю „Булава" живуть у Канаді, але вони зберегли енерґійне українське надхнення, що випливає з їхнього походження, пов'язуючи це з модерним стилем і технікою Північної Америки... Їхній атлетизм продемонстрували вони у серії яскравих танців із шаблями у „наелектризованій" манері, а також — у традиційних танцях, виконаних найрізноманітнішими способами. У програмі є також прекрасний гумор, як у „Комарі". Винахідливість і артистичність були головними ціхами цього веселого вечора. На протязі двох годин кожний виконавець цього талановитого ансамблю продемонстрував свій власний талант та особисту персональність, як також і цілість цього жвавого, повного елану ансамблю. Ніхто з авдиторії не міг би сказати, що вони були майже при кінці свого великого і нелегкого крайового турне. Спеціяльно це стосувалося фіналу, що його вони виконали з нечуваною енерґією і вервою, плиґаючи „без ваги" у повітрі і по сцені. Козаків „Булави" ми будемо щиро вітати знову у Абердін, коли б вони приїхали зі своїм другим турне по Великобританії.

До цих голосів англійської преси треба додати і український голос, подібний у його щирості. Українці цього Острова будуть знову з приємністю вітати „Булаву", коли приїде наступного разу.

Ансамбль залишив по собі милий спомин. „Булава" — це гурт молодих ентузіястів, які вложили багато праці, щоб досягнути цього високого рівня. За їхню беззаперечну відданість українському мистецтву вони заслуговують собі на піддержку українців у вільному світі. Пропаґують вони українське сценічне мистецтво у сприємливій інноваторській формі, і цією ориґінальною розваговою формою мають успіхи. За це їм треба від щирого серця поґратулювати, а спеціяльно керівникам панам Іванові Голюкові та Володимирові Тересеві. Бажаємо їм усім ще довго виконувати цю корисну працю у вільному світі для прослави нашої сценічної культури. Мистецтво за високому рівні — це одна з кращих форм інформації про Україну на міжнародному форумі. Гарні кольорові і по-мистецькому виготовлені програмки та імпозантні афіші були додатковим атрибутом успіху „Булави" на сценах Великобританії. Бажаємо усім членам „Булави" великих успіхів у майбутньому.

Володимир Луців

ЯК ПОДАЄ „НЮ ЙОРК ТАЙМС" з 7-го липня ц.р., після довгих сподівань та кількакратних розвіяних надій, американські видавці починатимуть видавати книжки совєтських авторів, що зараз проживають в СССР і не є дисидентами а все завдяки „гласності" М. Горбачова.

Вшанували проф. О. Тарнавського

Святковим обідом попрощав Комюніти коледж у Філядельфії свого довголітнього працівника проф. Остапа Тарнавського. Президент коледжу, де тепер навчається понад 38,000 студентів, запросив на цей обід представників ради правління — мужів довір'я коледжу, як і представників адміністрації і факультету. Обід у якому взяла участь дружина проф. Остапа Тарнавського, пані Марта, відбувся в четвер, 18-го червня, 1987 р., у великій конференційній залі головного будинку, що тепер є одним з історичних монументів у місті; в цьому будинку приміщувався колись монетний двір ЗСА.

Голова Ради правління коледжу, суддя Едвард Б. Розенберґ, розказав коротко про працю проф. Тарнавського, який віддав двадцять один рік праці для цього навчального закладу, будучи відповідальним за розбудову й упорядкування бібліотеки та перевід бібліотечного каталогу на машино-електричну систему, як і ведення відповідних курсів для вивчення цієї системи. Суддя Розенберґ теж згадав, що в той час проф. Тарнавський, поет і літературознавець, був активний і в літературі випустивши чотири книжки поезій, як і дві книжки есеїв з порівняльної літератури.

Президент коледжу Джудіт С. Ітон вручила проф. О. Тарнавському відповідну грамоту, в якій філядельфійський Комітет висловив подяку проф. Тарнавському за його довголітню службу для піднесення знання молоді, як теж і вручила йому скромний подарунок, висловлюючи при цьому звичну при такій нагоді сентенцію, що в особі Остапа Тарнавського філядельфійський коледж втрачає вартісного і відданого працівника.

Н. Н.

Літній...

(Закінчення зі стор. 1)

науково зможуть відтягнути видатки пов'язані із семінаром при обчисленні податку.

На основі досвіду з минулих семінарів можна зазначити, що поруч з академічною частиною, семінар дасть нагоду відпочати в гористій околиці, в дружній і свобідній атмосфері, із купіллю в гірській річці, із грою відбиванки, тенісу, тощо. Віримо, що і цього року — доповіді, жвава і щира виміна думок у взаємопошані та товариська розвага — залишать приємний, бадьорий і будуючий спомин в усіх учасників.

ВІДСОТКИ ВІД ГІПОТЕЧНИХ позичок знову підійшли вгору в першій половині червня, але дуже сповільненим темпом в порівнянні з травнем. У середньому, ставка дійшла до 10.85 відсотка в усталених позичках, а 8.74 у змінних.

БОРОТЬБА МІЖ КОНҐРЕСОМ і Пентаґоном продовжується, тим разом вона може бути причиною загибелі новоствореної антитерористичної групи. Конґрес був творцем цієї групи, не зважаючи на сильну опозицію Пентаґону, який сам хотів координувати протитерорисичні акції. Законодавці голосно протестували коли Пентаґон зволікав з найменуванням цивільної особи на керівника цієї групи, але сьогодні дехто з них є дуже незадоволений, що вкінці рекомендовано урядника Департаменту справедливости, Кенета Верквіста, який публічно виступав проти творення такої групи.

КОЛИШНІ ЗВІЛЬНЕНІ із совєтських тюрем і концтаборів дисиденти домагаються у своєму журналі „Гласность", який вони почали видавати недавно, щоб Політбюро, Центральний Комітет КПСС, Рада Міністрів і Верховна Рада СССР переглянули і змінили кримінальні кодекси і закони, на підставі яких уряд тримає під арештом ще багато політичних в'язнів, або в'язнів сумління, серед яких є діячі різних Церков і релігій в СССР. З огляду на те, що ані організація колишніх дисидентів, ані їхній журнал не мають леґального статусу, вони збираються на приватних помешканнях а до урядових інстанцій продістаються за посередництвом академіка Андрея Сахарова та інших впливових осіб, які були раніше звільнені з тюрем чи заслання і отримали право на працю у Москві. Лев Тімотєєв, один з організаторів тієї групи і журналу заявив закордонним кореспондентам, що їхній журнал повинен послужити форумом для дискусії над багатьма пекучими проблемами, які ще чекають своєї розв'язки в новій підсовєтській дійсності.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ) ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА

повідомляє членство і українську громаду, що напередодні 40-го дня відходу у Вічність голови Центральної Управи ОДВУ

сл. п. проф. д-ра ПЕТРА ЮРІЯ СТЕРЧА

в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИПНЯ 1987 р. о год. 11:30 перед пол в каплиці св. Андрея на оселі ОДВУ ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

за спокій душі Покійного
О год. 1-ій по пол. у великій залі оселі —

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

Адреса оселі:
UKRAINIAN HOMESTEAD
R.D. 2
Lehighton, Pa. 18235
Tel.: 1 (215) 377-4621

Ділимося сумною вісткою, що дня 26-го червня 1987 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий Тато і Дідо

бл. п. ВОЛОДИМИР ДОЛЕНГА

Похоронні відправи відбулися 29-го червня 1987 р. в церкві св. Духа в Гамілтоні, Онт., Канада.

У глибокому смутку залишились:

Доньки — ГАЛЯ СТЕПАНІВ
І БОГДАННА ДОЛЕНГА
з Родинами.

У ВИСЛІДІ ЗАТОПЛЕННЯ порому на ріці Ляпуля в Зімбабве втопилося 390 пасажирів. Рятункові групи, які в більшості складалися з військовиків, пожежників і поліціянтів, виловили з розбурхливих хвиль ріки ще додаткових 16 тіл у вівторок, 7-го липня. Пором „Марія" перевозив стало пасажирів із Заїру до Замбії, але такого випадку з трагічними наслідками досі не було. На покладі порому знаходилось 470 пасажирів. Примітивний пасажирський корабель наїхав на піскову гору, перевернувся і більша частина пасажирів опинились без рятункових поясів у воді ріки. Тільки 80 пасажирів зуміли власними силами добитись до берега, решта „пропали без вістей", правдоподібно всі загинули.

ДОСЛІДУВАЛЬНА КОМІСІЯ Конгресу відкинула обвинувачення двох каліфорнійських сенаторів, що Крайова наукова фундація виявила фаворитизм у виборі місця на крайовий дослідний центр землетрусів. Республіканський сенатор Піт Вілсон і демократичний сенатор Аллен Кренстон домагалися такого дослідження після того, як Крайова наукова рада вибрала місцем осідку Нюйоркський стейтовий університет в Баффало замість Каліфорнійського університету в Берклі.

Українській Матері

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З малим дитяточком
своїм...
(Т. Шевченко)

Цей рай, задля якого жив і творив Тарас Шевченко, сьогодні оповитий хмарами Чорнобильської трагедії, коли не одна українська мати, вмираючи в муках модерних тортур, цупко тримала, пригорнувши до своїх грудей, своє найдорожче багатство — дитя...

Оцим матерям і всім українським матерям в Україні й по всьому світі перебуваючих, Українська Школа при Церкві — Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж., присвятила величавий концерт, який відбувся 10-го травня 1987 року в Домі Української Культури Осередку Української Православної Церкви в ЗСА.

Програма свята складалася з чотирьох частин: привіт Матерям, сценка з трьох частин, пісні Матерям та перший виступ учнів школи з народними танцями.

Школа Українознавства при Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку. В середньому ряді сидить (зліва): Оля Слободян (учителька 3-ої і 8-ої кляс), Тарас Руденко (семінарист), Оля Шевченко (учителька співу), о. В. Покотило, Їх Блаженство Митрополит Мстислав (настоятель Церкви-Пам'ятника), Олексій Шевченко (директор школи), Оксана Росинська (учителька 1-ої і 2-ої кляс), Оля Брожина (учителька дитячого садочку), Іван Павленко (учитель 11-ої кляси).

Привіт...

Більша частина учнів була на сцені в народних строях, розділена на дві групи. Посередені між ними малюнок Матері, по боках якого дівчинка й хлопчик. Перед ними красувався великий букет червоних квітів.

Друга група учнів (дівчат) під спеціяльно підібрану мелодію музики входила з залі на сцену. В кожної з них пишався на руках вишиваний рушник. Коли всі вони зійшли на сцену, з середини групи учнів появилися дві учениці з рушниками і з хлібом-сіллю. Це наша традиційна форма вітання. В той час з-за сцени лунав голос привіту українським матерям. Як продовження привіту було виконанання пісні „Рідна мати моя" (Рушничок, Майбороди). Сольо цієї пісні з глибоким відчуттям виконала Зіна Сторощак (гостя) на тлі співу всіх учнів школи. Після останнього акорду цієї пісні кожна і кожний з учнів підняли квітку — живу китицю квітів — дарунок нашим матерям. Після цього директор школи Олексій Шевченко попросив присутніх віддати пошану одно - вилинною мовчанкою всім матерям, які загинули в чорнобильській катастрофі. Пізніше діти дарували квіти всім матерям, які були присутні у залі.

Сценка

Сценка була побудована на основі відомого вірша Леоніда Глібова — Дідуся Кенира для дітей — „Ходить гарбуз по городу, питається свого роду". Оформлення й переведення цієї сценки було надзвичайно вміле й дбайливе. В ній брали участь учні від садочку до 8-ої кляси. Ми бачили матір серед хорошого городу, на якому був вислід її праці: квіти і всякого роду городина. Понад 20 учасників цієї сценки виконали свої ролі чудесно.

Лебеді материнства...

Спів є одним з найголовніших предметів в рідній українській школі. В процесі навчання співу діти в легкий спосіб навчаються мови, української мелодії — музики й очивидно цим способом пізнають душу народу, з якого вони вийшли і якою частиною вони назавжди залишаться.

„Лебеді материнства" — це безсмертний твір нашого незвичайно обдарованого поета Василя Симоненка, який, передчасно зигнаний в могилу нуждою — (помер у 28 років життя, на сухоти) — на жаль, не мав можливости показати всю силу духу й творчости. Він так глибоко, як мало хто інший, передав порівняння тотожности матері і Батьківщини.

... Можна все на світі
вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки
батьківщину...

Цю пісню прегарно виконали дівчата старших кляс школи. Друга пісня — „Наша мати", в якій представлено маму за щось найкраще в житті дитини, бадьора мелодія цієї пісні вільно звучала з уст усіх учнів й за це присутні їм щиро дякували оплесками.

Гопачок і інші народні танці

Спостерігання народних танців завжди викликає захоплення, а спеціяльно, коли танцюють їх наші найменші. Гопачок виконували учні садочку і перші кляси. Це була не лише приємність, але й дійсна радість, спостерігати, як віддано, кожний з них вкладали в цей танець частину своєї душі і вміння. Протягом всього лише яких 25-ти годин праці, під умілим керівництвом маестра В. Юрчинюка, малята зуміли зрозуміти й навчитися складности кроків і цілої композиції танцю. Найбільше ж оплесків одержав наймолодший танцюрист Володя Юрчинюк, виконуючи присядки: шаравари й вишита сорочка з гопачком творили чудесну синтезу.

У виконанні композиції „Подільський танець" подписувалася середня група учнів. Тут більша кількість хлопців показали свою здібність і вміння слідкувати за композицією танцю і разом з тим бути інтегральною його частиною. Народний стрій української дівчини — це щось надзвичайне, чого майже неможливо описати, — це треба бачити, треба бути частинкою того. І коли все це поєднати з чаром української музики, та ще й із вишиваними рушниками, — тоді насолода глядачів переливається через вінця. Композиція цього танцю закінчилася тим, що глядачам у залі було видно ряд вишиваних рушників, а за кожним з них — була наша дівчина — українка — красуня. Це було диво, це була краса, і не в однієї матері появилася сльоза радости, і оплесками щиро дякувала мати своїм дітям...

Останній танець у виконанні старших дівчат і хлопців. Композиція цього танцю дуже складна й оригінальна. Виконання захопило нас усіх. Це перший навчальний рік, коли у програму навчання введено народні танці, що й увінчалося надзвичайним успіхом.

Ви, юні друзі, берете в свої ще молоді руки прапор творчого мистецтва українського народу й несете з усмішкою у світ. З Богом в дорогу!

Подяка

Це були виконавці, але за ними невидимо стоять особи, вчителі нашої школи, які усердно й щиро працюють, підготовляючи й переводячи в життя саму програму. Їм, очевидно, належить не менша подяка як і виконавцям. Хто ж вони?

Володимир Юрчинюк вложив багато праці, вміння й досвіду в композиції танців і підібранням відповідної музики.

Оля Слободян при допомозі Оксани Росинської, абітурієнтки нашої школи, і Олі Брожини виявила своє фахове вміння праці з дітьми в процесі оформлення й підготування сценки.

Оля Шевченко, абітурієнтка нашої школи, вложила багато праці і вміння в підготовку пісень, а також акомпаньювала на піяніно.

Зіна Сторощак (гостя) за хороше й фахове виконання сольоспіву „Рушничок".

Марія Ліщук, — вона подбала про гарну декорацію.

Марія Юрчинюк потурбувалася за ті гарні рушники.

Всім їм щира подяка від дітей, батьків і педагогічного складу Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику. А всім матерям на Многії Літа!

О. Шевченко

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО БІЛАС, член УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорозька Січ" в Ню Бранзвику, Н.Дж., помер 4-го травня 1987 року на 79-му році життя. Нар. 1908 року в Західній Україні. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Олександру, дочку Марію Вайтчил, зятя Івана і двох внуків. Похорон відбувся 7-го травня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Рінник, секр.

АНТОНІНА ПЕТРІВСЬКА, член УНС Відд. 83-го ім. І. Франка у Філядельфії, Па., померла 15-го травня 1987 року на 99-му році життя. Нар. 18-го травня 1888 року в Перемишлі, Україна. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку три дочки, трьох синів, 24-ох внуків, 48 правнуків і одного пра-правнука. Похорон відбувся 20-го травня 1987 року на цвинтарі Овкленд у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Кушнір, секр.

АНДРІЙ БАЙКО, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Й., помер 23-го травня 1987 року на 73-му році життя. Нар. 12-го грудня 1913 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Софію, дочок Марію Приндоту і Гелен Голлман та правнуків — Керрі, Андрія і Емілію. Похорон відбувся 26-го травня 1987 року на цвинтарі Мт. Олівет в Тонаванда, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Гнатик, секр.

КАТЕРИНА НАГІРНЯК, член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" у Воррені, Миш., померла 10-го травня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 12-го грудня 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку сина Василя, дочок Марію Гещук і Гелен Станішевскі, 16 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 14-го травня 1987 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

МИКОЛА БОДНАР, член УНС Відд. 219-го ім. Михайла Грушевського в Нюарку, Н. Дж., помер 21-го травня 1987 року на 90-му році життя. Нар. 15-го травня 1898 року в Україні. Членом УНС став 1923 року. Залишив у смутку сина Павла. Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд Меморіял в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Мері Юров, секр.

ПАРАНКА ПОТОЧНЯК, член УНС Відд. 293-го ім. св. Миколая в Брукліні, Н. Й., померла 13-го квітня 1987 року на 83-му році життя. Нар. 16-го грудня 1903 року в Україні. Членом УНС стала 1958 року. Залишила у смутку дітей — Миколу, Івана і Анджелю. Похорон відбувся 15-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Карла в Фармінгдейл, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Форостина, секр.

ПЕТРО КІШПАН, член УНС Відд. 288-го ім. св. Димтрія в Бетлегемі, Па, помер 19-го травня 1987 року на 64-му році життя. Нар. 1923 року в Бетлегемі, Па. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Ґрейс, три дочки з родинами, дві сестри і двоє внуків. Похорон відбувся 23-го травня 1987 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Нортгемптоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Мучастий, секр.

„ЕРА ВОРРЕНА"

У передовій статті п.н. „Зміна у Верховному Суді" в ч. 127 з датою 7-го липня 1987 року треба читати, що Д.Д.Айзенгавер призначив у 1953 році Ерла Воррена на голову Верховного Суду, який за час свого урядування до 1969 року створив „еру Воррена". — Ред.

В ЮҐОСЛАВІЇ РОЗПОЧАЛАСЬ гостра економічна криза. Перший раз в історії комуністичної системи в тій країні інфляція перейшла 100 відсотків і становила в червні 100,6 відсотка. Разом з цим різко піднеслись ціни на багато товарів, зокрема на бензину, сільськогосподарські продукти, одяг тощо. Незабаром появиться заява уряд в тій справі і заклик до населення до ощадностевої політики.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Їцак Шамір гостро критикував йорданського короля Гуссейна за парадне привітання у Йорданії президента Австрії д-ра Курта Вальдгайма, який офіційно відвідував ту країну на запрошення йорданського уряду. Парадне прийняття Вальдгайма і гостра антиізраїльська кампанія в йорданській пресі є образливими для ізраїльского народу, — заявив Шамір групі кореспондентів. На його думку, арабські країни, які шукають поліпшення відносин з Ізраїлем, повинні шанувати також ідеї ізраїльтян і не сприяти поширенню нацистської ідеології.

„Ми невинні"

(Закінчення зі ст. 2)

Америці, і в Канаді, і у Франції, Англії та Німеччині. Сьогодні немає уже багато людей, які вірять, що ОУН — це фашисти, що Дивізія Галичина — це карний відділ есесів, та що українці добровільно ішли в німецькі поліційні частини, щоб розправлятись з жидами.

Та було б помилково, коли б ми задовільнились тим станом речей. Нам за всяку ціну варто в основний спосіб вияснити відношення між українцями і жидами на усіх відтинках спільної історії і на те діло варто видати стільки грошей, скільки треба. До цього діла можна б заанґажувати і українців і неукраїнців, а між ними й жидів — очевидно не жидівських екстремістів у роді автора „Петлюра — погромщик", і не суперо б'єктивних українців, що здібні Шевченка назвати „шаманом" а Донцова — фашистом.

А в загальному, нам треба вимінати як і биття в груди перед жидами, так і виявів переборщеної злости. Нам варто втримувати зв'язки з тими жидами, що виросли на українській культурі і які є нашими правдивими приятелями. В тому самому часі нам в ніякому випадку не варто зі страху перед жидами оминати ці моменти нашої історії, де жиди, будучи на службі того чи іншого окупанта, нанесли нам багато шкоди. Та тут ми повинні бути позитивними, а не деструктивними. Нам варто взяти до уваги, що часи і політика міняються. Сьогодні Ізраїль і жидівські організації пробують змінити політику совєтів супроти арабів та Ізраїля як теж і відносно влегшення еміґрації жидів із СССР. Досить правдоподібно, що з того ніщо не вийде, і тоді жиди можуть стати природним союзником поневолених націй імперії.

НА ПІДСТАВІ ПРОЄКТУВАНЬ Статистичного бюра праці доводять, що працедавці будуть мати значно більші трудноші в підшукуванні кваліфікованих робітників впродовж наступних 14 років. До 2000 року число запотребувань на працю в загальному зросте тільки на 18 відсотків, тоді коли число вільних місць праці в загальному зросте на 19 відсотків.

КОМІСІЯ ФОНДУ героїв ім. Ендру Карнеґі з своїм осідком у Піттсбурґу цього року, як і минулими роками, вшанувала 16 американців і трьох канадців медалями і грошовими нагородами за їхні героїчні вчинки. Чотири з вшанованих героїв загинули. За час свого існування ця організація вшанувала 7,124 особи та роздала нагороди в сумі 16.7 міл. дол.